

Skatteudvalget (2. samling)
L 31 - Bilag 9
Offentligt

SKATTEMINISTERIET

J.nr. 2007-511-0019
Dato: 15. januar 2008

Til

Folketinget - Skatteudvalget

L 31- Forslag til Lov om ændring af forskellige skattelove (Diverse EU-tilpasninger af skattelovgivningen m.v.).

Hermed sendes i 5 eksemplarer kommentar til henvendelse fra Øresunds-komiteen (L 31 – bilag 2).

Kristian Jensen

/ Ivar Nordland

Øresundskomiteen har i en henvendelse af 10. december 2007 rejst forskellige spørgsmål i relation til den del af lovforslaget, der handler om fradrag for udenlandske obligatoriske sociale arbejdsgiverafgifter (lovforslagets § 10, nr. 4).

Øresundskomiteen rejser konkret følgende spørgsmål:

1. Hvilken lovgivning gælder, hvis en medarbejder skal have barseldagpenge? (Barseldagpengeperioderne i Danmark og Sverige er ikke ens.)
2. Hvilke ydelser har man ret til i tilfælde af arbejdsskade? Hvilken stat/kommune betaler? Hvordan ved sygdom? (I Sverige har man karenssdag.)
3. Får dansk arbejdsgiver refusion fra Danmark eller Sverige ved medarbejders sygdom? Hvad med andre sociale ydelser?
4. Der peges på et stort informationsbehov.

Øresundskomiteen foreslår endvidere, at Danmark og Sverige udvider aftalen fra 2001 mellem Riksförsäkringsverket og Den Sociale Sikringsstyrelse om social sikring.

Hertil skal jeg bemærke følgende:

Jeg vil gerne indledningsvis understrege, at de problemer, som rejses i Øresundskomiteens henvendelse, alene vedrører den situation, at en person med bopæl i Sverige og arbejde i Danmark for en dansk arbejdsgiver er undergivet social sikringslovgivning i Sverige. Dette kan være aktuelt, når en sådan person ved siden af arbejdet i Danmark har et bjob i Sverige for en svensk arbejdsgiver.

Dernæst vil jeg gerne understrege, at spørgsmålet om, hvorvidt en grænsependler er socialt sikret i Danmark eller i Sverige, afgøres efter de EU-regler, der gælder på dette område. Hvis EU-reglerne medfører, at en grænsependler med bopæl i Sverige og arbejde i Danmark er socialt sikret i Sverige, skal der betales sociale afgifter til Sverige efter de regler, som gælder i Sverige. Lovforslag L 31 ændrer ikke – og kan heller ikke ændre – dette forhold.

En dansk arbejdsgiver skal i denne situation betale svenske sociale arbejdsgiverafgifter, som i 2008 udgør ca. 25 pct. af den udbetalte løn. (I 2007 var afgiften ca. 28 pct.).

Det er dog efter EU-reglerne muligt for den danske arbejdsgiver og den svenske arbejdstager frivilligt at aftale, at den svenske arbejdstager påtager sig at afholde de svenske sociale bidrag. Denne mulighed er på ingen måde ny, og den ændres ikke med lovforslag L 31. Faktisk har muligheden eksisteret i de seneste 35 år eller mere, men den har ikke vundet nogen udbredelse.

I det tilfælde, hvor den danske arbejdsgiver og den svenske arbejdstager vælger at aftale, at arbejdstageren påtager sig forpligtelsen til at afholde de svenske arbejdsgiverafgifter, har det hidtil helt og fuldt været på arbejdstagerens egen regning.

Dette er af to grunde ikke rimeligt. For det første ville den danske arbejdsgiver have fradrag, hvis han skulle betale de svenske afgifter, da dette ville blive betragtet som en del af hans lønomkostning. For det andet ville den svenske arbejdstager have haft fradrag, hvis de sociale afgifter efter hjemlandets (Sveriges) regler havde påhvilet arbejdstageren selv og ikke arbejdsgiveren (jf. ligningslovens § 8 M, stk. 2).

Med lovforslag L 31 gives der samme skattefradrag, når sociale arbejdsgiverafgifter betales af arbejdstageren, som der gives, når de sociale afgifter fra første færd påhviler arbejdstageren selv. Der er tale om fradrag i den personlige indkomst, dvs. også fradrag i eventuel mellemskat og topskat.

Lovforslag L 31 ændrer som nævnt ikke reglerne for, hvor man er socialt sikret og hvornår. Dette reguleres af EU-bestemmelser. L 31 ændrer heller ikke på reglerne om arbejdstagerens mulighed for at påtage sig forpligtelsen til at betale de svenske sociale bidrag. Det er også en del af EU-reglerne.

Nyskabelsen i L 31 er derimod, at vi i Danmark nu vil give arbejdstageren fradrag for de sociale (arbejdsgiver)afgifter, den pågældende betaler – fuldstændig som vi gør, når udenlandske obligatoriske sociale bidrag efter hjemlandets lovgivning påhviler arbejdstageren selv.

Der er ikke tale om – og der skal heller ikke være tale om – at grænsependleren får de svenske sociale afgifter refunderet krone for krone. Generelt er lønniveauet på den danske side af Sundet 25-30 pct. højere end på den svenske, hvilket svarer til de svenske arbejdsgiverafgifter. Den svenske lønmodtager vil hermed have nogenlunde det samme til sin rådighed ved arbejde i Danmark for en dansk arbejdsgiver, når vedkommende vælger at påtage sig betalingen af svenske sociale bidrag, som den pågældende ville have ved arbejde for en svensk arbejdsgiver i Sverige.

Det skal heller ikke glemmes, at de svenske sociale afgifter indeholder et stort element af pensionsopsparing, som kommer arbejdstageren til gode senere. Noget tilsvarende findes ikke i Danmark, hvor vi i højere grad end i Sverige baserer os på privat pensionsopsparing.

Lovforslag L 31 indeholder ikke andre ”Øresundsrelaterede” elementer.

Øresundskomiteen stiller som nævnt en række spørgsmål om reglerne for barseldagpenge, ydelser i forbindelse med sygdom og arbejdsskader, sociale ydelser osv. Det er naturligvis praktisk relevante spørgsmål for de berørte grænsependlere, men det er spørgsmål, som ligger uden for det område, der søges reguleret med L 31. Det er også spørgsmål, som ligger uden for Skatteministeriets ressort. Jeg ser mig ikke i stand til at gå ind i en diskussion om reglerne for udbetaling barseldagpenge, arbejdsskadeserstatning og andre sociale ydelser til dansk-svenske grænsependlere.

Jeg kan dog oplyse, at en fælles dansk-svensk arbejdsgruppe for ganske nylig har gennemgået en række grænsehindre på socialsikringsområdet, arbejdsløshedsforsikringsområdet og skatteområdet. Gennemgangen er foregået på grundlag af en liste udarbejdet af Øresundskomiteen. Arbejdsgruppen har overvejet, om og i givet fald hvordan grænsehindringerne kan fjernes, og gruppens konklusioner er sammenfattet i en rapport, som blev offentliggjort i december sidste år. Jeg vedhæfter et eksemplar af rapporten til udvalgets orientering.

Som det nævnes i rapporten, er Danmark og Sverige to separate lande, som har valgt forskellige løsninger på ensartede problemer. De to landes regelsæt er hver især en del af en helhed, og ændringer til fordel for grænsependlere kan få konsekvenser for andre dele af samfundet. Dertil kommer, at EU-forpligtelser kan bevirke, at særregler for Øresundsregionen ikke alene kommer til at gælde for borgere i regionen, men for borgere i hele EU.

Hvis alle grænsependlerproblemer skal løses, vil det kræve, at de danske og svenske regler harmoniseres. Dette er ikke realistisk, i hvert fald ikke inden for en overskuelig tidshorison. Det er heller ikke nødvendigvis ønskværdigt. Som det anføres i rapporten, må grænsependlerne forstå og acceptere, at forskellige lande har forskellige systemer, og at dette ik-

ke kan ændres uden betydelige konsekvenser for langt flere end dem, der er direkte berørt af grænsependlingen.